

празднуваше негова праздникъ всѣюя годинѣ торжественно, и правеше по двѣ трапезы: одна за сиромасы тѣ, а другѣ за пріятели тѣ и сродницы тѣ. Тамо близо имаше церква святой Николай, гдѣто всякоя годинѣ ся събираха хора на праздникъ-тѣ му. Една годинѣ като трѣгнаха на този день много хора къмъ церквѣ тѣ, Агрикъ проводи сынъ-тѣ си Василия съ слуги тѣ и му рече: Чадо, иди въ церквѣ тѣ ня св: Николая, и направи по обычаѣ както си видѣлъ отъ насъ. Стой тамо на вечерня съ страхъ, на утрення и на литургія, и ся върни въ дома на обѣдъ, а нинще приготвиме потребно то за трапезѣ тѣ. Василій отиде съ радость, но сутренъ-тѣ Срацины тѣ обиколиха церквѣ тѣ, и заробиха сичкы тѣ хора и Василия. И като ги закараха въ Критъ, едни продадоха, други затвориха, а Василия дадоха на Амира князя Срацинскаго, да стои предъ лице то му: защо то бѣше хубавецъ. Като чуха това родители тѣ Василіеви, начнаха да плачатъ и нареждатъ сына си, а сродницы тѣ ги утѣшаваха и думаха: защо сте толко нетѣрпѣливи, не знаете ли святой Николай колко чудеса е направилъ, и колко хора е избавилъ? тога и тѣи ся поутѣшиха, но до три години все скорбѣха и плачѣха. А на третѣ тѣ годинѣ като приближаваше праздникъ-тѣ, Агрикъ рече: жено, като плачѣме толко, има ли нѣкоя полза отъ това? ето три години стана какъ плачѣме, забравихме праздника на святаго Николая, и не отидохме въ церквѣ тѣ. Стани сега да идеме съ масло, тиміамъ и свѣщы да му ся поклониме съ вѣрѣ, да ны утѣши: защо то святой Николай може да донесе сынъ-тѣ ны,